

χῆς τοῦ χαλκοῦ συνοικισμῶν γνωστὸν τύπον¹.

Ἐκ τῶν ἐνταῦθα παραθετειμένων ὀλίγων δοστράκων καὶ ἐκ τῆς πληθώρας τῶν ὑπαρχόντων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ συνοικισμοῦ καταφαίνεται, ὅτι ὁ λόφος τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κερατεινίου καταφεῖτο ἤδη εἰς τὴν Πρωτοελλαδικὴν - Κυκλαδικὴν ἐποχὴν τῆς τρίτης π. Χ. χιλιετηρίδος καὶ συγκεκριμένως περὶ τὰ 2600 - 2000 π. Χ.² Ὁ εἰς καταλληλοτάτην

¹ Χ. Τσοῦντα, Αἱ προϊστορικαὶ ἀκροπόλεις Διμηνίου καὶ Σέσκλου εἰκ. 232—Γ. Ε. Μυλωνᾶ, Νεολιθικὴ Ἐποχὴ ἐν Ἑλλάδι, εἰς τὸ περὶ τοῦ τύπου ἀξινῶν κεφάλαιον.

² Μυλωνᾶ, Πρακτ. Ἀκαδ. Ἀθηνῶν 1930 σ. 5.

δὲ τοποθεσίαν παραλιακὸς αὐτὸς πρωτοελλαδικὸς συνοικισμός, καθὼς καὶ ὁ ἤδη ἀνασκαφίς πρῶτος ἐν Ἀττικῇ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, ἀσφαλῶς συνδέεται πάρα πολὺ μετὰ τῶν συγχρόνων Κυκλαδικῶν¹ καὶ μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἐπικοινωνίας τῆς Ἀττικῆς μετὰ τῶν νήσων τῶν Κυκλάδων ἤδη εἰς τὴν Γ' χιλιετηρίδα π. Χ.

Γ. ΜΠΑΚΑΛΑΚΗΣ

¹ Περὶ τοῦ ἔργου τοῦ Χ. Τσοῦντα ὡς ἰδρυτοῦ τῆς ἐρεῦνης τοῦ Κυκλαδικοῦ πολιτισμοῦ, διὰ τῶν δύο θεμελιωδῶν μελετῶν του, ΑΕ 1898 σ. 137 ἔξ. καὶ 1899 σ. 73 ἔξ. ἀναλυτικώτατα ὁμιλεῖ ὁ Κ. Κουρουγιώτης, Θρακικά ζ' σ. 407.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΕΚ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΩΙ

ΥΠΟ ΜΑΡΚΕΛΛΟΥ ΜΙΤΣΟΥ

Ἐνεπίγραφος πλάξ (εἰκ. 1) λευκοφαίου τιτανολίθου τῶν ἐκ τοῦ Τιτθίου λατομηθέντων. Μετρᾷ εἰς ὕψος 0,735, πᾶχος 0,16 καὶ πλάτος 0,78. Εὐρέθῃ ἐντετειχισμένη ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πλευρᾶς τοῦ δεξιοῦ τοίχου τοῦ ἡρειπωμένου ἐκκλησιδίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ ἐν Ἀσκληπιείῳ¹ (ΑΕ 1918 σελ. 172 κέ:), με πρόσοψιν τὴν μὴ γεγραμμένην τῶν δύο μεγάλων πλευρῶν. Ὡς ἐκ τούτου ἐπὶ τῆς ἐχούσης τὰ γράμματα πλευρᾶς ἐπεκάθητο παχὺ στρῶμα κονιάματος, ὅπερ μετὰ πολλοῦ κόπου ἀφηρέθη. Κατὰ τὸ ἀριστερόν, κατὰ τὸ μέσον περίπου τοῦ ὕψους, φέρει ἐγκοπὴν, διήκουσαν ὅλον τὸ πᾶχος τοῦ λίθου καὶ προελθοῦσαν ἐκ μεταγενεστέρως χρήσεως αὐτοῦ, ἕνεκα τῆς ὁποίας κατεστράφη ἡ ἀρχὴ τῶν ἀπὸ τοῦ 17^{ου} - 28^{ου} στίχων. Κατεστραμμένοι εἶναι καὶ αἱ ἀρχαὶ τῶν στίχων 1 - 12, συνεπεῖα φθορᾶς τῆς ἐπιφανείας τοῦ λίθου κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Φθορᾶς ὑπέστησαν καὶ τὰ γράμματα τῶν κατὰ τὸ μέσον τοῦ λίθου στίχων καὶ δὴ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, τοῦ 19^{ου}, τέσσαρα μόνον γράμματα ἀναγιγνώσκονται.

Ἡ ὀπισθία πλευρὰ εἶναι ἀνεπεξέργαστος, ὀλίγον δὲ ἔχουσι πελεκηθῆ καὶ αἱ λοιπαὶ τέσσαρες.

Ἐπὶ τῆς προσθίας, λείας οὔσης, φέρει ἐπιγραφὴν ἐκ 40 στίχων, ἀρχομένην ἐκ τοῦ ἀνωτάτου ἄκρου τοῦ λίθου καὶ καταλαμβάνουσαν τὰ 0,63 τοῦ ὅλου

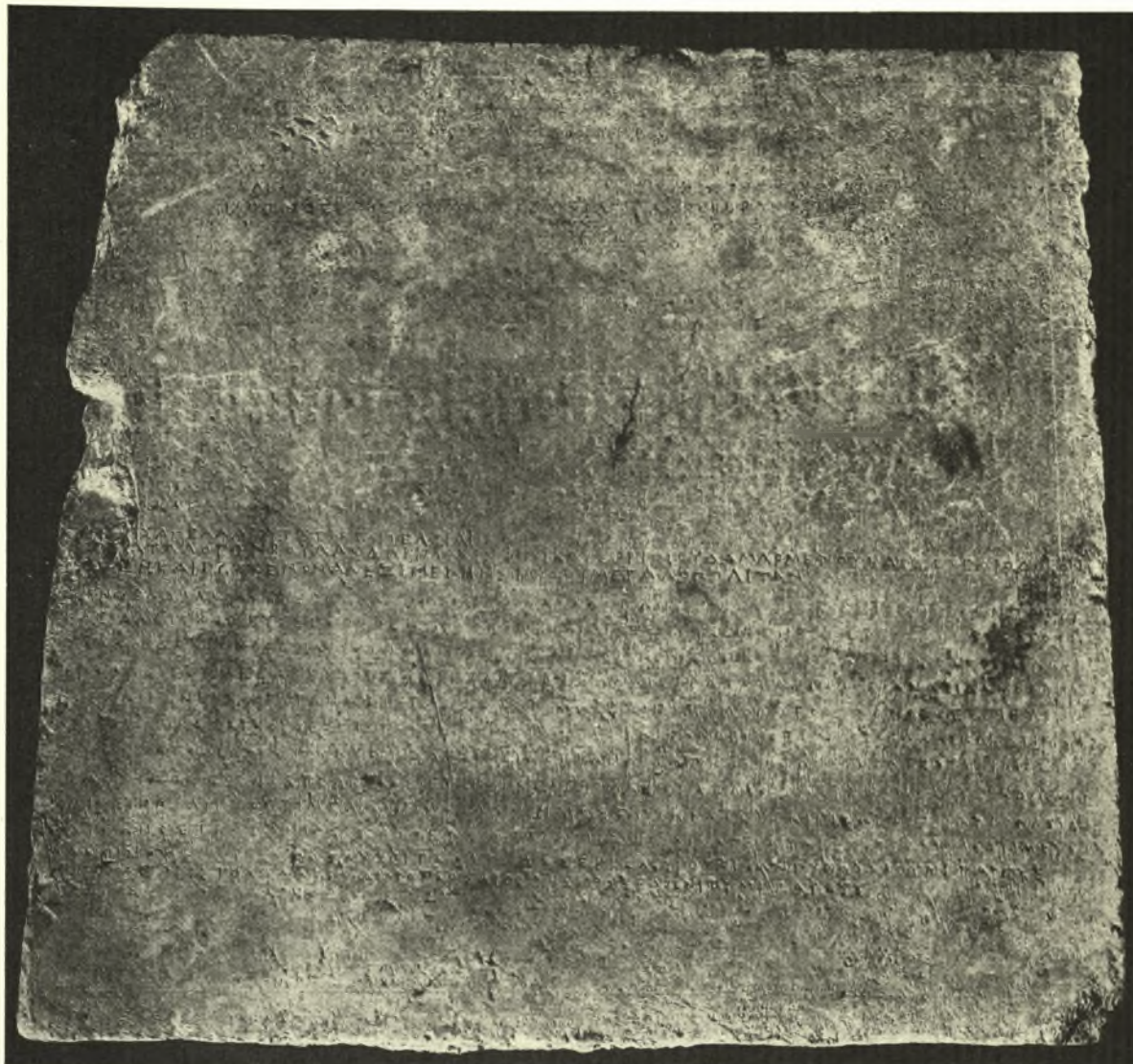
¹ Ἐν τῷ αὐτῷ ἐκκλησιδίῳ εὐρέθησαν, ἐκτισμένοι, κατὰ τὰς ἀνασκαφὰς πολλαὶ ἐπιγραφαί, ὧν σπουδαιότεραι αἱ ἐν IG. IV 1² ὑπ' ἀριθ. 63. 68. 73.

ὕψους, ὥστε κατὰ τὸ κάτω μέρος νὰ μένη ἄγραφος χῶρος ὕψους 0,105.

Τὰ γράμματα, ἐπειδὴ ἔχουσι χαραχθῆ ὑπὸ διαφόρων χειρῶν καὶ ὄχι κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, εἶναι καὶ διάφορα κατὰ τὸ μέγεθος. Τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου λ. χ. ἔτους τὰ γράμματα εἶναι μεγαλύτερα. Γενικῶς ὅμως ὕψος γραμμάτων εἶναι 0,007-0,009. Ποικίλλει ὡσαύτως τὸ μεταγραμμάτιον καὶ τὸ μεταστίχιον. Τῶν γραμμάτων ἐχαράχθησαν ἐπιμελέστερον μὲν τὰ ἀπὸ τοῦ στίχου 25 μέχρι τέλους, ἀμελέστερον δὲ τὰ τῶν προτέρων στίχων. Τοῦτο, ὡς καὶ αἱ προμνημονευθεῖσαι φθοραὶ τοῦ λίθου καθιστῶσι λίαν δύσκολον τὴν ἀνάγνωσιν ἔν τισι δὲ καὶ ἀδύνατον. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπὶ ἐκάστου στίχου γραμμάτων δὲν εἶναι ὠρισμένος, ἀφοῦ δὲν εἶναι στοιχηδὸν γεγραμμένη ἡ ἐπιγραφή. Οὕτω λ. χ. τῶν στίχων τοῦ ζ' ἔτους ὁ ἀριθμὸς ποικίλλει ἀπὸ 63 - 70, ὁ ἴδιος δὲ περίπου εἶναι καὶ τῶν προηγουμένων.

Τὸν ἀριθμὸν τῶν ἔλλειπόντων τῆδε κάκεισε γραμμάτων προσεπάθησα νὰ ἐξακριβώσω ὅπου τοῦτο ἦτο δυνατόν καὶ δηλώνω τοῦτον, ἔν τε τῇ μεταγραφῇ καὶ τῇ δι' ἐπιγραφικῶν γραμμάτων δημοσιεύσει τῆς ἐπιγραφῆς.

Ἀναγράφονται δὲ ἐπὶ ταύτης πρόξενοι τῆς πόλεως τῶν Ἐπιδαυρίων καὶ θεαροδόκοι τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ περιέχει τὴν περίληψιν τῶν προξενικῶν ψηφισμάτων τῶν ἐκδοθέντων ἐπὶ 6 ἔτη (γνωστοῦ ὄντος, ἐκ τῆς ἐν IG. IV 1² 103 ἐπιγραφῆς, ὅτι οἱ «κατάλογοι βουλᾶς» ἦσαν οἱ ἴδιοι διαρκούντος ἐνὸς μηνὸς καὶ ὅτι μετὰ τὴν λῆξιν τούτου ἤλλασσον), ἧτοι εἶναι ὁμοία μετὰ τὴν ἐν IG. IV 1² 96 δημοσιευομένην ἐπιγραφὴν τὴν εὐρεθεῖσαν ὡσαύτως ἐν Ἀσκληπιείῳ ἐντὸς τῆς κατὰ τὸ

Εἰκ. 1. Ἐπιγραφή ἐκ τοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ ἱεροῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

ἀνατολικὸν τούτου μέρος οἰκίας Ῥωμαϊκῶν χρόνων¹.

Ἐκάστου τῶν τριῶν τελευταίων ἔτῶν οἱ πρόξενοι καὶ θεαροδόκοι χωρίζονται τῶν προξένων καὶ θεαροδόκων τοῦ ἐπομένου ἔτους, καταλειπομένου κενοῦ χώρου ἑνὸς στίχου, ἐνῶ διὰ τὰ τρία προηγούμενα ἔτη συμβαίνει, ὥστε τὰ τελευταῖα γράμματα τοῦ ἐθνικοῦ τοῦ τελευταίου προξένου νὰ μὴ τελειώνωσι μὲ τὸ τέλος τοῦ στίχου, τὸ δὲ οὕτως ὑπολειπόμενον κενὸν χρησιμεύει διὰ νὰ διαχωρίζῃ τοὺς προξένους τοῦ προηγούμενου ἀπὸ τοὺς τοῦ ἐπομένου ἔτους.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν προξένων καὶ θεαροδόκων ἐκάστου ἔτους ποικίλλει. Οὕτω λ. χ. ἐν τῷ 5' ἀναγρά-

1 Π. Καββαδία Τὸ Ἱερόν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Ἐπιδαύρῳ. Τοπογραφικὸς πῖναξ. Ρ.

φονται 20 μὲν θεαροδόκοι, 8 δὲ πρόξενοι, ἐν ᾧ ἐν τῷ 6' εἷς μόνος πρόξενος καὶ θεαροδόκος.

Μετὰ τὸ ἐθνικὸν ἐκάστου θεαροδόκου ἢ προξένου τοῦ Δ' καὶ 5' ἔτους ὑπάρχει κενὸς χώρος ἑνὸς γράμματος ἐν ᾧ τίθεται στιγμή.

Οἱ χρόνοι τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς εἶναι τὸ τέλος τοῦ 7' π. Χ. αἰῶνος καὶ εἰδικώτερον τὰ περὶ τὸ 225 ἔτη, καθὼς δηλοῦται ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμάτων τοῦ 5' ἔτους [κΓ^οΔ], τοῦ ἐν στίχῳ 30 Θηβαίου καὶ τῆς ἀναγραφῆς προξένου τῶν Μαντινέων ἐν στίχ. 38, ὅπερ χρησιμεύει ὡς terminus ante quem, γνωστοῦ ὄντος ὅτι ἡ Μαντινεία μετὰ τὸν ἐν ἔτει 223/2 ἑξανδραποδισμόν της παρὰ τοῦ Ἀντι-

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΘΕΑΡΟΔΟΚΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΤΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΔΑΥΡΟΥ

- 1 . . . ΜΟ . ΡΙΤΟΣ . Α . Ο ΣΑΡΓΕΙΟΣΑΝ . ΣΙ . Ρ . ΤΟΣ . ΜΕΟΣΑΡΓΕΙΟΣ . Γ . . ΘΕ . . .
. Κ . ΑΑΡΓΕΙΟΣ Ο . ΔΑΜΑΡΜΕΝΟΥΑΡΓΕΙΟΣΔΑΜΑΓΟΡΑΣΜΕΓΑΡΕΥΣ
. ΡΑΤΗΣΓΑΝΤΑΡΚΕΥΣΤΕΓΕΑΤΑΣΔΙΟΚΛΗ ΡΑΜΒΟΥ . Ρ . ΣΚ . . Σ . ΟΣ
. ΓΕΛΛΑΙΟΥΕΡΙ . . . Τ . ΛΟΓΩ . ΒΟΥΛΑΣΜΥ . ΙΑΔΟΣ . ΑΣΙΧΑΡΕΥΣΓΡ . ΤΙΟΥΤΕΤ . .
5 ΕΛΕΙΑΙΕΔ . Ξ . ΘΕΑΡΟΔΟΚΟΥΣΚΑΙΓΡΟΞΕΝΟΥΣΕΙΜΕΝΤΟΥΣΔΕΘΕΑΡΟΔΟΚΟΙ
. Σ . ΟΚΡΑΤΗΣ ΡΙΩΝΟΣΚΩΙΟΣ . ΑΜΟΦΩΝΑΡΙΣΤΟΚΡΙΤΟΥΚΩΙΟ . ΜΑΚΑΡΕΥΣΦΙΛΟΥ . Ε
. ΚΩΙΟΣΛΙΛΡΗΣ . Ο . ΟΥΦΕΝΙΚΟΣΑΡΧΩΝΑΧΑΙΑΔΑΚΡΗΣΛΑΓΓ . Ι . ΣΓΑΥΣΙΑΣ . Ε ΤΑ
. Υ . ΟΣΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣΚΡΑΤΙΝΟΥΤΕΓΕΑΤΑΣΣΩΣΟΣ ~~ΕΥΡΥΓΙΔΟΚΡΗΣ~~ ΕΥΡΥΓΙΔΟΚΡΗΣ ΡΡΗΝΙΟΣ
. ΕΝ . ΙΤΙΟΣΙΕΡΩΝΟΣΚΡΗΣΚΥΔΩΝΙΑΤΑΣΦΙΛΟΔΑΜΟΣΙΙΕΡΩΝΟΣΚΡΗΣΚΥΔΩΝΙΑΤΑΣ
10 . Ρ . . Ε . ΟΙΚΛΕΑΝΔΡΟΣΔΑΜΟΣΘΕΝΕΥΣΦΛΕΙΑΣΙΟΣΦΑΙΔΡΟΣΚΛΕΑΝΟΡΟΣ
. Ε . . Σ . ΟΣΛΥΣΙΓΡΟΣ . ΕΙΔΙ . ΡΟΥΑΡΓΕΙΟΣ
. ΗΝΟΣΔΓΕΛΛΑΙΟΥΕΡ . Κ ΟΓΩ . . Ο . ΛΑΣ . . ΣΤ Σ . . Ε
ΤΟΥΕΔΟ . ΕΘΕΑΡ . ΔΟΚΟΥΣ . Α . ΡΟΞ . ΟΥΣΕΙΜΕΝ . Υ Ο . ΑΡΟΔΟΚΟ .
Κ ΞΕΝ
15 . ΡΑΤΕΟΥ Ο . ΟΣΔΕΞΙ . . ΟΣ ΜΕΣΣΑΝΙΟΣ . ΕΤΕΚΡΑ . . Σ
ΝΟ Α . ΟΣΓΡΟ . . ΝΟΙ . Ε Σ . ΣΕΡΑΤΟΚΛΕΥΣΣΤΥΜΦΑΛΙΟΣ
. ΤΙΦΩΝ . . ΣΙΦ . ΝΕΥΣ . ΕΣ . ΑΝΙΟΣΤ . . Λ . ΣΕΥ . ΛΕΙΔΑΜΕΓΑΡΕΥΣ
. ΚΟΡΙ . ΘΙΟΣ . ΑΡΑΣΙΟΣΣΩΣΟΥΑΓΠΤΕΡΑΙΟΣ
. ΓΤ ΙΟ
20 ΟΣΑΓΕΛΛΑΙΟΥΤΕ . Α . ΤΑΙΤ ΙΑΙΕ . . ΚΑΤΑΛΟΓΟΥΒΟΥΛ . ΕΣ ΟΣ
. ΥΣ . ΙΟΥΕΔΟΞΕ . Ε . Ρ . ΟΚΟΥΣΚΑΙΡ . ΟΞΕΝΟΥΣΕΙΜΕΝΤΟΥ ΑΡΟΔΟΚΟΙ
. ΤΟΝΟΟΣΙΣΧΕΜΑΧΟΥΤΕΓΕΑΤΑΣ . ΛΛΤΟΜΑΧΟΣΙΑΡΟΚΛΕ . ΣΤΕΓΕΑΤΑΣ
. ΡΕΤΟΣΚΡΑΤΕΡΙΟΣ . ΑΛ . Δ . ΝΙΟΣ . Θ . ΟΔΩΡΟΣΤΕΛΕΣΤΑΤΕΓΕΑΤΑΣΓΡΟ . . ΝΟ .
. ΣΚΛΕΑΡΧΟΥΜΑΝΤΙΝΕΥΣ
25 ΣΑΓΕΛΛΑΙΟΥΤΕΤΑΡΤΑΙΤΕΛΕΙΑΙ
. ΧΤΑΛΟΓΩΝΒΟΥΛΑΣΔΩΡΙΜΑΧΙΣΦΙΛΙΚΟΥΣΠΡΙΘΙΟΥΔΑΜΑΡΜΕΝΟΥΕΔΟΞΕΘΕΑΡΟΔΟΚΟΝ
. ΞΝΚΑΙΓΡΟΞΕΝΟΝΑΛΕΞΙΜΕΝΗΗΣΙΟΔΟΥΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΑΝ

. . . ΝΟΣΑΠΕΛΛΑΙΟΥΤΕΤΑΡΤΑΙΤΕΛΕΙΑΙΕΠΙΚΑΤΑΛΟΓΩΝΒΟΥΛΑΣΤΕΙΧΙΑΔΟΣΕΡΘΕΝΓΑΤΡΟ
 ΚΛΕΙΔΑΘΙΟΧΑΡΕΥΣΕΔΟΦΕΘΕΑΡΟΔΟΚΟΥΣΚΑΙΓΡΟΦΕΝΟΥΣΕΙΜΕΝΤΟΥΣΔΕ . ΕΟΤΙΜΟΣΘΕΟΤΙΜΙ
 30 ΔΑΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣ . ΑΙΣΧΙΝΑΣΕΥΕΤΕΥΣΑΡΓΕΙΟΣ . ΝΕΩΝΑΣΚΩΝΔΑΘΗ . ΑΙΟΣ . ΟΙΝΙΛΛ . Σ
 ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΥΜΕΓΑΡΕΥΣ . ΑΝΙΑΡΩΝΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΥΑΡΓΕΙΟΣ . ΑΝΑΞΙΔΑΜΟΣΞΕΝΩ
 . ΟΣΧΑΙΡ . ΝΕΥΣ . ΚΡΑΤΩΝΑΡΙΣΤ . ΝΟΣΧΑΙΡΩΝΕΥΣ . ΠΟΤΑΜΟΔΡΟΣΣΑΩΝΟΣ . ΕΣΡΙΕΥΣ
 ΑΡΙΣΤΩΝΜΝΑΣΑΡΧΟΥΘΕΣΡΙΕΥΣ . ΞΕΝΩΝ-ΔΙΟΚΛΗΣΦΑΙΝΑΝΔΡΟΥΘΕΣΡΙΕΥΣ-ΚΑΛΛΙΚΛΗΣΤΙΜΟ . Ρ .
 ΤΟΥΤΑΝΑΓΡΑΙΟΣ . ΦΙΛΟΚΥΔΗΣΛΥΣΙΘΕΙΔΟΥΤΑΝΑΓΡ . ΟΣ . ΚΡΑΤΩΝΕΥΚΡΑΤΕ . ΣΚΝΙΔΙΟΣ
 35 ΕΥΑΝΘΙΔΑΣΜΕΣΑΤΕΥΣΔΕ . ΟΣ . ΕΥΑΓΟΡΟΣΑΒΡΟΜΑ . ΟΥΔΕΛ . ΟΣ . ΑΣΤΥΝΟΜΟΣΛΥΣΙΑΔΟΥΑ . Η
 ΝΑΙΟΣ . ΚΑΛΛΙΠΡΟΣΤΙΜΕΑΑΙΓΙΝΑΤΑΣ . ΣΙΜΟΣΕΠΙΚΡΑΤΕΥΣΑΙΓΙ . ΑΤΑΣ . ΓΑΤΡΟ . ΑΣΙΔΑΣ
 . ΑΤΡΩΝΟΣΤΡΟΙΑΝΙΟΣ . ΠΡΟΞΕΝΟΙ . ΣΤΡΑΤΙΟΣΑΙΣΧΙΝΑΓΛΑΤΑΙΕΥΣ . Λ . ΟΤΙΜΟΣΤΙΜΟΥΧΟΥ
 . ΑΝΤΙΝΕΥΣ . ΦΙΛΟΞΕΝΟΣΛΥΚΟΡΤΑ . ΙΤΩΛΟΣΕΥΚΑΛΛΙΟΥΝΙΚΩΝΓΥΘΟΔΡΟΥΜΕΓΑΡΕΥΣ
 . ΠΡΟΓΑΣΑΡΙΣΤΟΛΑΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΟΣΔΙΟΚΛΗΣΠΟΣΕΙΔΩΝΙΟΥΜΕΓΑΡΕΥΣ
 ΚΡΗΣ
 40 / ΞΙΟΣ

γόνου καὶ τῶν συμμάχων του παῖει πλέον νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα τοῦτο μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀδριανοῦ.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΤΑ ΚΑΘΕΚΑΣΤΑ

Ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς θὰ ἀνέμενέ τις τὸν λόγον τῆς ἀναγραφῆς τῶν ὀνομάτων, τὴν χρονολογίαν, ὅπως γίνεται διὰ τὰ ψηφίσματα τῶν κατόπιν ἐτῶν, καὶ ἐπὶ τῆς ἐν IG. IV 1² ὑπ' ἀριθ. 96 ἐπιγραφῆς, ἀντὶ τούτου ὅμως ἔχομεν ἀμέσως ὀνόματα προξένων. Ὁ λίθος κατὰ τὸ ἄνω μέρος δὲν ἔχει ἀποκοπῇ, ἀφοῦ ἄλλως τε σφίζεται καὶ ἡ παράλληλος πρὸς τοὺς στίχους ἀχθεῖσα ὑπὸ τοῦ τεχνίτου γραμμῇ, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀπετέλει συνέλειαν ἄλλου λίθου ὁμοίου περιεχομένου, αἱ δὲ τέσσαρες παράλληλοι πρὸς τὰς τέσσαρας πλευρὰς τῆς ἐπιφανείας γραμμῶν ἤχθησαν, ἵνα οὕτως ἀποτελεσθῇ εἰδὸς τι περιωρίου, τρόπον τινά, ὅπερ ὅμως δὲν ἐτηρήθη.

Στίχ. 1. Οὗτος ἀρχόμενος εὐθὺς ὑπὸ τὸ ἀνώτατον ἄκρον τοῦ λίθου εἶναι λίαν ἐφθαρμένος καὶ ἀναγράφει προξένους τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Ἄργει. Τὸ κατὰ τὸ τέλος τοῦ στίχου ὄνομα **[Ε]π[ισ]θέ[νης]** (;)

Στίχ. 2. **Δαμαγόρας Μεγαρεύς**. Ἐξαιρέσει ἀποτελεῖ ἡ παράλειψις τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός. Θεαροδόκον τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Μεγαρίσι, ὅρα καὶ ἐν IG. IV 1² 94². Ἡ Μεγαρίς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Κορίνθου παρὰ τοῦ Ἀράτου ἀπέστη τοῦ Ἀντιγόνου καὶ προσεχώρησεν εἰς τὴν Ἀχαϊκὴν συμπολιτείαν (Beloch Griech. Gesch. IV 1. 621), κατὰ δὲ τὸ 225, φοβουμένη τὸν ἀπὸ τοῦ Κλεομένους κίνδυνον, ἀπεσπάρθη τοῦ ὑπολειπομένου τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας καὶ προσεχώρησεν εἰς τοὺς Βοιωτοὺς τῇ συγκαταθέσει τῶν Ἀχαιῶν (Πολύβ. XX 6, 8. Beloch. ἔ. ἀ. IV 1 σελ. 710, IV 2 433).

Στίχ. 3. **Τεγεάτας**. Τὴν Τεγεάν εὐρίσκομεν σύμμαχον τῶν Αἰτωλῶν ἀπὸ τῆς εἰσβολῆς των εἰς τὴν Λακωνικὴν (Beloch. ἔ. ἀ. IV 1 σελ. 620/1). Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Κλεομενείου πολέμου, τῇ συγκαταθέσει των, μαζί μὲ τὰς ἄλλας Ἀρκαδικὰς πόλεις, ἀνενέωσε τὴν πρὸς τὴν Σπάρτην ἀρχαίαν φιλίαν τῆς, τῷ δὲ 223 κατελήφθη, μετὰ μικρὰν πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τῶν συμμάχων του (Beloch. ἔ. ἀ. IV 1 713).

[Σή]ραμβος. Περὶ τοῦ ὀνόματος ὅρα Πανσαν. VI 10, 9. IG II⁵ 626^β. 36. IG II³ 1978. IG. IV 1 729^{15, 16, 23}. Καὶ **Σηράμβων** SGDI 3549⁷⁹.

[Κ]ρή[ς] Κ[νώ]σ[ι]ος. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ Ἱεροῦ εὐρίσκομεν, μετὰ τὸ ὄνομα τῆς μεγαλονήσου καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως. Πρὸβλ. IG. IV 1² 96³⁵ (πρόξενος Σωτάδας Κρής).

ΜΕΤΑΓΡΑΦΗ

- 1 Δη|μό|κ|ριτος . Α.Ο ε Ἐργεῖος, Ἄν. εἰ . . Ρ. ΤΟΞ . . ΜΕΟΞ Ἐργεῖος [Ἐ]π[ισ]θ[έ]ν[ης]
 Κ.Α Ἐργεῖος, Ο . Δαμαρμένου Ἐργεῖος, Δαμαγόρας Μεγαρεύς, . . .
 . . .|ράτης Παντάρκενος Τεγεάτας, Διοκλῆ[ς] Ση|ράμβου [Κ]ρ[ῆ]ς Κ[νὸ]σ[ι]ος.
 Μηνὸς Ἀπελλαίου, ἐπὶ [κα]τ[α]λόγ[ω]ν βουλᾶς, Μυ[σ]ιάδος, [Π]αισιχάρηνος, Προ[α]τίου, τετ[άρ]-
 5 ται, τελείαι, ἔδο[ξ]ε[ε] θεαροδόκους καὶ προξένους εἶμεν τούσδε θεαροδόκοι
 Ἄρισ[τ]οκράτης [Αἰσ]χρίωνος Κῶιος, [Δ]αμοφῶν Ἀριστοκρίτου Κῶιος[ς], Μακαρεὺς Φιλου[μ]ε
 νοῦ Κῶιος, Διάρης . ο . . ου Φενικός, Ἄρχων Ἀχαιάδα Κρής Λαπ[α]τ[ί]ος, Πανσίας [Τ]ε[λέ]στα
 . . . Υ.ΟΞ, Καλλικράτης Κρατίνου Τεγεάτας, Σῶσος [Π]ο[λ]υ[ρ]ρήγιος,
 [Μ]εν[ο]ίτιος Ἰέρωνος Κρής Κυδωνιάτας, Φιλόδαμος Ἰέρωνος Κρής Κυδωνιάτας.
 10 [Π]ρο[ξ]ε[ν]οῦ Κλέανδρος Δαμοσθένους Φλειάσιος, Φαῖδρος Κλεάνορος
 Φλε[ι]άσιος, Λύσιππος [Φ]ειδί[π]ου Ἐργεῖος.

Μηνὸς Ἀπελλαίου, ἐπ[ὶ] καταλόγ[ω]ν β[ου]λᾶς [τᾶ]ς τελείας, - - - - - ε . . . Ε . . .
 του ἔδο[ξ]ε θεαρο[δ]όκους [κ]αὶ προξ[έν]ους εἶμεν [τ]ού[σ]δε θε[α]ροδόκοι.

Κ - - - - - ΞΕΝ - - - - -

- 15 Κ[ρ]ατίου ο . ος, Δέξι[π]πος Μεσσάνιος, . ετεκρά[τ]ης
 ΝΟ α[τ]ίος. Πρό[ξ]ε[ν]οῦ . Ε . . . ε . . . Ἐρατοκλεῦς Στυμφάλιος,
 [Σ(ι)]τιφῶν [Πα]σιφ[ά]νους [Μ]εσσ[σ]άνιος, τ . . Λ . . ε Εὐκ[λ]είδα Μεγαρεύς, . . .
 - - - - - Κορίνθιος, Π[α]ράσιος Σώσον Ἀπεραῖος - - - - -
 - - - - - [Ἀ]πι[ε]ρα[τ]ίος[ς], - - - - -

- 20 Μηνὸς Ἀπελλαίου τετ[άρ]ται, τελείαι, ἐπ[ὶ] καταλόγου βουλᾶς, ΕΞ . . . ΟΞ
 2 - 3 ΥΞ ἰου, ἔδοξε [θ]ε[α]ρο[δ]όκους καὶ π[ρ]οξένους εἶμεν τούσδε θε[α]ροδόκοι
 2 - 3] τόνος Ἰσχεμάχου Τεγεάτας, ΛΑΤΟΜΑΧΟΣ Ἰαροκλε[ῦ]ς Τεγεάτας, [3 — 4]
 3 - 4] ρετος Κρατέριος [Κ]αλ[χ]ιδό[μ]ιος . Θ[ε]όδωρος Τελέστα Τεγεάτας . Πρό[ξ]ε[ν]ο[ς]
 4 - 5] ς Κλεάρχου Μαντινεύς.

- 25 Μηνὸς Ἀπελλαίου τετάρται, τελείαι,
 Ἐπὶ καταλόγων βουλᾶς, Δωριμαχίς, Φιλίου, Σπριθίου, Δαμαρμένου, ἔδοξε θεαροδόκον
 εἶμεν καὶ πρόξενον Ἀλεξιμένη Ἡσιόδου Μεγαλοπολίταν.

Μηνὸς Ἀπελλαίου τετάρται, τελείαι, ἐπὶ καταλόγων βουλᾶς, Τειχιάδος ἔνερθεν, Πατρο-
 κλείδα, Θιοχάρηνος, ἔδοξε θεαροδόκους καὶ προξένους εἶμεν τούσδε [Θ]εοτίμος Θεοσιμί-

- 30 δα Λακεδαιμόνιος. Αἰσχίνας Εὐδέτης Ἐργεῖος. Νέων Ἀσκάνδα Θη[β]αῖος. Οἰνιλλ[ο]ς
 Ἡρακλείου Μεγαρεύς. [Π]ο[λ]υ[ρ]ρήγιος ΑΝ Ἰάρων Καλλιστράτου Ἐργεῖος. Ἀναξίδαμος Ξένω-
 νος Χαιρωνεύς. Κράτων Ἀρίσι[ω]νος Χαιρωνεύς. Ποταμόδωρος Σάωνος Θεοσιπέυς
 Ἀρίσιων Μνασάρχου Θεοσιπέυς. Ξένων — Διοκλῆς Φαιανόδρου Θεοσιπέυς — Καλλικλῆς Τιμο[κ]ρ[ί]τι-
 του Ταναγραῖος. Φιλοκύδης Λυσιθείδου Ταναγρα[α]ῖος. Κράτων Εὐκράτε[υ]ς Κνίδιος,
 35 Εδανθίδας Μεσάτης Δελφ[ο]ς. Εδάγορος Ἀθρομά[χ]ου Δελφ[ο]ς. Ἀστύνομος Λυσιάδου Ἀ[θ]η-
 ναῖος. Κάλλιππος Τιμέα Αἰγινάτας. Σίμος Ἐπικράτης Αἰγινάτας. Πατρο[κ]ρατίου
 Πάτρωνος Τροζάνιος. Πρόξενοῦ. Στράτιος Αἰσχίνα Πλαταιεύς. Δελφ[ο]τίμος Τιμούχου
 Μαντινεύς. Φιλόξενος Λυκόρτα, [Α]ιτωλὸς Εὐκαλλίου, Νίκων Πυθοδώρου Μεγαρεύς.
 Ἰπλότας Ἀριστόλα Λακεδαιμόνιος, Διοκλῆς Ποσειδωνίου Μεγαρεύς,
 40 Ἰξιος Κρής.

102²⁶ (Τυχαμένης Κρής ἤλετο) 124⁵ (... αν]δρος Κρής· οὔτ[ος]), ἀλλὰ 96²⁵ Ἐξάκε[σ]τας Ἰσο]υ-
[Κ]νώσιος, Ξεναγόρας Ἰσου[Κ]νώσιος.

Μετὰ τὸ Κνώσιος ὑπάρχει κενὸν καὶ οὕτω τε-
λειώνουν οἱ πρόξενοι τοῦ πρώτου ἔτους.

Στίχ. 4. [Μηνὸς Ἀ]πελλαίου ἐπὶ [κα]τ[α]-
λόγ[ω]ν Βουλᾶς. Ἡ ἀρχὴ «τῆς περιλήψεως τῶν
»πρακτικῶν τῆς Βουλῆς, τῶν περὶ ὀνομασίας προ-
ξένων τῆς πόλεως καὶ θεαροδόκων . . .», διὰ τὰ
μεταχειρισθῶμεν τὴν ἔκφρασιν τοῦ Καββαδίου (ΑΕ.
1901 σελ. 66) εἶναι δι' ὅλα τὰ ἔτη ἡ ἴδια ποικίλλουσα
μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν τοποθέτησιν τῶν λέξεων
ἐνίοτε. Ἐνταῦθα λ. χ. μετὰ τὸ Μηνὸς Ἀπελλαίου
ἐπὶ καταλόγων Βουλᾶς ἔχει τὸ ὄνομα τοῦ Δήμου,
τῶν καταλόγων καὶ εἶτα τὸ τετάρται τελεῖαι, ἐν
ᾧ κατωτέρω ἐν στίχ. 12 μετὰ τὸ μηνὸς Ἀπελλαίου
ἐπὶ καταλόγων Βουλᾶς ἔχει τὰς τελεῖαις, εἶτα τὸ
ὄνομα τοῦ Δήμου, τῶν καταλόγων κλπ., δηλ. οἶαν
διάταξιν ἔχει καὶ ἐν IG. IV 1² 96³⁶ 38. Τέλος
κατωτέρω ἐν στίχ. 20, 25, 28, ἔχει τὴν διάταξιν,
ἡ ὁποία φαίνεται νὰ εἶναι ἡ πλέον συνηθισμένη
(καὶ IG. IV² 96^{1.9.15.19.62}), ἧτοι Μηνὸς Ἀπελ-
λαίου τετάρται, τελεῖαι, ἐπὶ καταλόγων Βουλᾶς,
ὄνομα δήμου, καταλόγου, ἔδοξε κλπ.

[Ἀ]πελλαίου. Εἶναι ὁ δωδέκατος μὴν τοῦ ἡμε-
ρολογίου τῶν Ἐπιδαυρίων (Καββαδίας ΑΕ. 1901
σελ. 70 σημ. 3 καὶ σελ. 82 Hiller IG. IV 1² σελ. 35,
172). Ἐπὶ τούτου ἐξεδίδοντο τὰ προξενικά ψηφί-
σματα. Μὴν μὲ τὴν ἑπωνυμίαν ταύτην εὑρηται καὶ
ἐπὶ τῶν Δελφικῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῆς Οἴτης
(SGDI, 1529²⁶. B 14. 26), ἐν δὲ Τήνῳ Ἀπελλαίων,
(Ἀπελλαίωνος πέμπτη ἐπὶ δέκα IG. XII⁵ 872¹⁹).

Κατάλογοι Βουλᾶς. Δύο ἦσαν οἱ κατάλογοι
Βουλᾶς κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἐν Ἐπιδαύρῳ. Ἐν
IG. IV 1² 96⁴⁷ ἀναφέρονται πέντε κατάλογοι Βου-
λᾶς κατὰ τὸν μῆνα Ἀπελλαίου τοῦ ἔτους ἐκείνου.
Οὗτοι εἶναι ὡσεὶ «οἱ πρυτάνεις, πρόεδροι, ἐπιστά-
»ται τῶν Ἀθηναίων, ἐξ ἐκάστης φυλῆς (αἱ ὁποῖαι
»ὅμως σπανίως ἀναγράφονται) καὶ δήμου ἐκλεγό-
»μενοι» (Hiller IG. IV 1² σελ. 35). Περὶ τῶν κατα-
λόγων Βουλᾶς ὄρα ὅσα ἔχουσι γραφῆ ὑπὸ Β. Keil
«Ath. Mitt» 1895 σελ. 26 ἔξ. ΑΕ. 1901 σελ. 77/8
καὶ Fouilles d'Épidaure σελ. 101, Fraenkel IG.
IV 1 σελ. 199.

Μυσιάδος. Καὶ ἐν IG. IV 1² 96⁴⁴. 103^{129.154}. Τὰ
οἰσιαστικά θηλυκά, τὰ προηγούμενα ἢ ἐπόμενα
τῶν ὀνομάτων τῶν καταλόγων κατ' ὀνομαστικὴν
ἢ γενικὴν, δηλοῦσι βεβαίως πολιτικὴν ὑποδιαίρε-
σιν εἰς ἣν ἀνήκον οἱ κατάλογοι, φατρίας (ὡς ὠνό-
μασεν αὐτὰς ὁ Β. Keil ἐν Ath. Mitt. 1895 σελ. 31),

δήμους ἢ τοιοῦτόν τι. Περὶ τούτου ὁμως μέχρι
τῆς εὐρέσεως τῆς καταλλήλου ἐπιγραφῆς ἄς ἀρκε-
σθῶμεν εἰς ὅσα ἔχουσι γραφῆ ἤδη (B. Keil ἔ. ἀ.
σελ. 26 ἔξ. Blinkenberg «Nord. Tidsskrift for
Filologi, tredie raekke, tredie bind» 1895
σελ. 153 ἔξ. Καββαδίας ἔ. ἀ. σελ. 78 ἔξ. Fraenkel
ἔ. ἀ. σελ. 199. Hiller IG. IV 1² σελ. 166).

Πρατίας συνεπλήρωσα εἰς Πρα[α]τίου. Τὸ ὄνομα
εὑρηται ἐπὶ ἐπιγραφῆς, τοῦ τέλους τοῦ Ε' π. Χ.
αἰῶνος, ἔξ Ἀσκληπείου (IG. IV 1² 172). Προβλ. καὶ
τὰ Πρατόλαος 86²⁴. Πρατόνικος 38. Πρατός 40¹¹,
106^{17.29}. Πρατομηνία 103^{32.35.120}. 115^{16.23}.

Στίχ. 5. Τετάρται τελεῖαι. Ἦτοι τετάρτη ἡμέρα
τοῦ μηνὸς Ἀπελλαίου, ὑπὸ δὲ τὸ τελεῖαι θὰ νοηθῆ
ἀγορᾷ. Εἶναι δηλ. ταυτόσημον τῷ «Ἀλιαῖαι τελεῖαι»,
ὅπερ εὑρηται ἐπὶ ἐπιγραφῶν τῶν Μυκηναίων (IG.
IV 1 497), τῆς Νεμεάς (IG. IV 479), τοῦ Ἄργου
(IG. IV 1 557), καὶ Ἀγοραῖ τελεῖαι σὺν ψάφοις
ταῖς ἐννόμοις ἐπὶ ἐπιγραφῶν τῶν Δελφῶν. Ἄλλως
ὁμως ἔδοξε τῷ Καββαδίᾳ γράφοντι ἐν ΑΕ. 1901
σελ. 70 σημ. 3. «οὕτως ἡ τοῦ Ἀπελλαίου τετάρτη
»τελεῖαι δύναται νὰ εἶναι ἡ τετάρτη ἡμέρα τῆς τρί-
»της δεκάδος, ἢ κατὰ τὰς ἀττικὰς ἐπιγραφὰς τε-
»τάρτη φθίνοντος ἢ μετ' εἰκάδα.» καὶ τῷ Fraen-
kel ἔ. ἀ. σελ. 199. «Appelaei die quarto, qui est
legitimus (horum decretorum)». Ὅρα ὁμως τὴν
ὑπὸ τοῦ Hiller διόρθωσιν ἐν (IG. IV 1²) σελ. 35.

[Ἀρ]ισ[τ]οκράτης... Μετὰ τὸ κενὸν τοῦτο τῶν
τριῶν γραμμάτων διακρίνονται ἐπὶ τοῦ λίθου ἴχνη
γράμματος ὡσεὶ κ ἢ χ. Πιθανώτατα πρόκειται περὶ
τῆς γενικῆς τοῦ ὀνόματος Ἀισχρίων.

Στίχ. 6. Κῶιοι, τῶν ὁποίων ἡ παρουσία ἐπὶ
τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Ἱεροῦ εἶναι ἰδιαίτερος σημαί-
νουσα, ἀπαντῶσι διὰ πρώτην φοράν.

Στίχ. 7. Κῶιος. Μετὰ τοῦτο διακρίνονται ἐπὶ
τοῦ λίθου ἴχνη γράμματος, ὡσεὶ λ εἶτα ι καὶ εἶτα
πάλιν λ. Πιθανὴ διόρθωσις εἶναι Διάρης. Περὶ
τοῦ ὀνόματος ὄρα IG. V 1, 111⁵, 649. Τοῦ δὲ ἐπο-
μένου ὀνόματος ἢ διόρθωσις εἶναι [Λ]ο[γ]ίου (;)

Φενικός. Τὸ ἐθνικὸν ἀπαντᾷ διὰ πρώτην φο-
ρὰν ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τοῦ Ἱεροῦ ὑπὸ τὸν τύπον
τοῦτον. Περὶ τοῦ Φενικός, Φενεάτας, Φενεεύς,
Φενεαῖος καὶ Φενεδός ὄρα ὅσα λέγονται ἐν IG. V
2, σελ. 81 ἔξ. Προξένους καὶ θεαροδόκους τῶν
Ἐπιδαυρίων ἐν Φενεῶ ὄρα ἐν IG. IV 1² 96^{48.70.1}.
Ἄλλους Φενεάτας ἐν τῷ Ἱερῷ ὄρα ἐπὶ τῶν ἐν IG.
IV 1² ὑπ' ἀριθ. 100^{1.3}. 73¹³ ἐπιγραφῶν.

Ἡ πόλις κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Κλεομένου τῷ 225
π. Χ. ἀνήκουσα πρότερον εἰς τὴν Ἀχαϊκὴν συμπο-
λιτείαν. (Beloch. ἔ. ἀ. IV 1 708).

Ἀχαιάδας. Τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ διὰ πρώτην φορὰν καθ' ὅσον γνωρίζω.

Στίχ. 8. Ἄγνωστον ποίας πόλεως ἐθνικὸν εἶναι ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τούτου, διότι πλὴν τῶν δύο τελικῶν γραμμάτων, τῶν λοιπῶν ἴχνη μόνον διακρίνονται ἐπὶ τοῦ λίθου.

Σῶσος. Μετὰ τοῦτο ἔχουσιν ἀποξεσθῆ δύο γράμματα παρὰ τοῦ χαρακτοῦ, καὶ εἶτα **Εὐρυπίδο** ἀντὶ **Εὐρυπίδου**.

Φλειάσιος. Κατὰ τὸ 228 ὁ Κλεώνυμος ὁ τύραννος τῶν Φλειασίων ἀπέθεσε τὸ ἀξίωμα του καὶ οὕτως ἢ πόλις προσεχώρησεν εἰς τὴν Ἀχαικὴν συμπολιτείαν (Πολύβ. II 44, 6 Beloch. ἔ. ἀ. IV 1 σελ. 639). Κατὰ τὸ 225, μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Ἄργου ὑπὸ τοῦ Κλεομένου, αἱ Κλεωναὶ καὶ ὁ Φλειεὺς προσεχώρησαν εἰς τὸν Κλεομένην καὶ φρουρὰν ἐδέξαντο (Πλουτ. Ἄρατ. 34 Πολύβ. II 52, 2. Περὶ τῆς χρονολογίας, ἴδε Beloch. ἔ. ἀ., IV 1 σελ. 708). Μνεΐαν Φλειασίων ἔχομεν καὶ ἐπὶ τῶν ἐν IG. IV 1² ὑπ' ἀριθ. 73¹² καὶ 620, ἐκ τοῦ Ἱεροῦ ἐπιγραφῶν.

Στίχ. 11. **[Φ]ειδί[π]ου.** Τοῦ πρώτου γράμματος ἴχνη μόνον σώζονται, ἅτινα ὁμοιάζουσι μᾶλλον πρὸς ἴχνη Τ. Τοιοῦτόηχον ὅμως ὄνομα ἀρχόμενον ἀπὸ Τ δὲν γνωρίζω, τὸ δὲ Β ἀποκλείεται. Ὅθεν συνεπλήρωσα εἰς **[Φ]ειδί[π]ου**, ὅπερ ἀπαντᾷ συχνά.

Στίχ. 12. Τοῦ στίχου τούτου τὸ ἀπὸ τοῦ μέσου περίπου μέχρι τέλους εἶναι λίαν ἐφθαρμένον.

Στίχ. 15. **Μεσσάνιος.** Οἱ Μεσσήνιοι παρέμειναν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην φίλοι τῶν Αἰτωλῶν, ὥστε ὁ Πολύβιος πραγματευόμενος ἐν IV, 11 τὰ κατὰ τὸ ἔτος 220 γεγονότα, νὰ ὁμιλῇ περὶ τῆς ἐκ παλαιῶν χρόνων φιλίας καὶ συμμαχίας τῶν Μεσσηνίων πρὸς τοὺς Αἰτωλοὺς. Ὅθεν κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα, IV 5, 5, μόνη τούτων ἢ χώρα ἔμεινεν ἀνέπαφος ἀπὸ τὴν ἐρήμωσιν τοῦ Κλεομενείου πολέμου.

Προξένους καὶ θεαροδόκους τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Μεσσηνίᾳ ὄρα καὶ ἐν IG. IV 1² 96^{61, 64}.

Στίχ. 16. **Στυμφάλιος.** Ἡ Στύμφαλος μία τῶν παλαιότερων πόλεων τῆς Ἀχαικῆς συμπολιτείας παρέμεινε κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Κλεομενείου πολέμου πιστὴ εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς. (Πολύβ. II 55, 8. καὶ Beloch. ἔ. ἀ. IV 1 σελ. 709).

Στίχ. 18. **Ἀπιεραῖος.** Πρόκειται περὶ τοῦ ἐθνικοῦ τῆς Κρητικῆς πόλεως, περὶ ἧς ὁ Στράβων ὁμιλεῖ ἐν X 479 § 13.

Στίχ. 22. **Τεγεάτας.** Ἄλλους προξένους καὶ θεαροδόκους τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Τεγέᾳ ὄρα ἐν IG. IV 1² 96^{22, 70}. Μετὰ τὸ Τεγεάτας ἔπεται ὄνομα, τοῦ

ὁποίου τὰ δύο πρώτα γράμματα ὁμοιάζουσι πρὸς Α Δ Λ

Στίχ. 23. **Κρατέριος** οὕτως ἀναγινώσκεται. Καλχηδονίων μνεΐα γίνεται διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ Ἱεροῦ.

Στίχ. 26. **Δωριμαχίς.** Καὶ ἐν IG. IV 1² 103⁵² (Κατάλογος Ἀριστοτέλης Δωριμαχίδος).

Σπριθίου. Ἐν Athl. Mitt. 1934 σελ. 61 (II 20) εὔρηται **Σπίθριος** εἰς ἐπιγραφὴν ἐκ Κέως.

Στίχ. 27. **Μεγαλοπολίταν.** Τὸ ὄνομα τοῦ προξένου καὶ θεαροδόκου καὶ τὸ ἐθνικὸν ἐτέθη κατ' αἰτιατικὴν. Ἐν τοῖς ψηφίσμασι τῶν προηγουμένων καὶ τοῦ ἐπομένου ἔτους ἐτέθη κατ' ὀνομαστικὴν. Κατ' αἰτιατικὴν εὔρηται καὶ ἐπὶ ἑτέρας ἐπιγραφῆς δημοσιευθείσης εἰς **Ἑλληνικὰ** τόμ. Η' τευχ. 1 σελ. 5 ἔξ. εὐρεθείσης ὡσαύτως ἐπὶ τοῦ ἐκκλησιδίου τοῦ ἁγίου Ἰωάννου, ἀναγραφούσης ὁμοίως προξένους καὶ θεαροδόκους καὶ κειμένης χρονολογικῶς μεταξὺ τῆς ἐν IG. IV 1² 96 καὶ τῆς ἐνταῦθα δημοσιευομένης, ἧτοι εἰς τὰ μέσα περίπου τοῦ Γ' π. Χ. αἰῶνος. Κατ' αἰτιατικὴν ἀνεγράφησαν καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ἐν IG. IV 1² 96 ἐπιγραφῆς πρόξενοι καὶ θεαροδόκοι πλὴν τῶν ἐτῶν III, V καὶ VII, τῶν ὁποίων οἱ πρόξενοι καὶ θεαροδόκοι ἀνεγράφησαν κατ' ὀνομαστικὴν καὶ τοῦ XV κατὰ δοτικὴν. Ἄλλους προξένους καὶ θεαροδόκους τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Μεγαλοπολίτει ὄρα ἐν IG. IV 1² 96^{34, 39, 67}. Ἄλλους Μεγαλοπολίτας ἐν τῷ Ἱερῷ ἴδε ἐν IG. IV 1² 73^{24, 623, 624, 656}. Ἡ Μεγαλόπολις, εἰσελθοῦσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 235 εἰς τὴν Ἀχαικὴν συμπολιτείαν, παρέμεινε μία τῶν πιστοτέρων πόλεων εἰς τὸν παλαιὸν αὐτῆς ἀρχηγόν.

Στίχ. 28. **Τειχιάδος ἐνερθεν.** Προστίθεται εἰς ἐπὶ πλέον εἰς τοὺς 38 μέχρι τοῦδε γνωστοὺς δήμους.

Ἐν IG. IV 1² 103¹¹² εὔρηται ἀπλῶς **Τειχιάδος** (κατάλο[γ]ος Εὐχάρης Τειχιάδος). Ἐν IG. IV 1² 103⁵⁷ **Ἐνερθεν Οἰσειάθεν** (κατάλογος (!) Μενεκλείδας ἔνερθεν οἰσειάθεν). Ἐν IG. IV 1² 103¹⁴⁴ **Οἰσειὰς ὑπερθεν** (κατάλογος Βουλᾶς Κλειδικος. Οἰσειὰς ὑπερθεν). Ἐν δὲ IG. IV 1² 96⁴¹ ἀπλῶς **ὑπερθεν**, (ἐπὶ τῆς τελείας **ὑπερθεν**, Ξενοκλεῦς). Τοῦτο, ἅτε τῶν ἄλλων δήμων ἀπαντῶντων ἀπλῶς, ἄνευ δηλαδὴ τῶν τοπικῶν ἐπιρροημάτων **ἐνερθεν** καὶ **ὑπερθεν**, ἐπροτάθη νὰ διορθωθῆ εἰς (**Οἰσειὰς**) **ὑπερθεν** κατὰ τὸ ἐν IG. IV 1² 103¹⁴⁴ παράδειγμα 1.

ἴσως ὅμως, μετὰ τὸ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς παράδειγμα, ἔξ ἴσου θὰ ἠδυνάμεθα νὰ διορθώσωμεν εἰς (**Τειχιάδος**) **ὑπερθεν**, ὅτε ἐν IG. IV 1²

1 Καββαδίας ἔ. ἀ. σελ. 72. Fraenkel IV 1 925¹³ (**Οἰσειὰς** per errorem omissum).

103¹¹² πρέπει νὰ νοηταί τὸ ἐν τῶν δύο ἐπιρρημάτων.

Ἡ Ἐπιδαυρος μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Κορίνθου ἀπεσπάρθη τοῦ Ἀντιγόνου μετὰ τῶν Μεγαρέων καὶ Τροιζηνίων καὶ προσεχώρησεν εἰς τὴν Ἀχαικὴν συμπολιτείαν (Πλουτ. Ἄρατ. 18-24 Πολύβ. II 43, 4-6. Beloch. ἔ. ἀ. IV 1 σελ. 621), ἀλλὰ διαρκούντος τοῦ Κλεομενείου πολέμου, ἡ Ἐπιδαυρος, ἡ Τροιζήν καὶ ἡ Ἐρμιόνη ἐγκατέλειψαν τοὺς Ἀχαιοὺς καὶ μετέστησαν πρὸς τὸν Κλεομένη. (Beloch. ἔ. ἀ. IV 1 σελ. 710).

Στίχ. 29. **Θιοχάρεις.** Κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Ἐπιδαυρίων. Πρβλ. καὶ τὰ **Θιῶ** IG. IV 1² 40⁷. 41¹². **Θιωνίς** 208. Περὶ τῆς διαλέκτου τῶν Ἐπιδαυρίων ὄρα ἐν Bechtel Die griech. Dial. τόμος II σελ. 437-515. Hiller IG. IV 1² σελ. 211 ἑξῆς.

Τούσδε. Μετὰ ταῦτα θὰ ἀνέμενε τις **Θεαροδόκοι** καθὼς γίνεται καὶ ἐν τοῖς προηγούμενοις, ἀντι τούτου ὁμῶς ἔχει ἀμέσως ὄνομα θεαροδόκου. Ἰσως τὸ ὁμόηχον τῆς ἀρχῆς τῶν δύο λέξεων ἐγένετο ἢ ἀφορμὴ νὰ παραλειφθῇ ὑπὸ τοῦ χαρακτοῦ, ὁπότε, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, μόνον τῷ ἐν στίχ. 27 Μεγαλοπολίτῃ ἐδόθησαν συγχρόνως ἢ προξενία καὶ ἢ θεαροδοκία, ἀφοῦ οἱ ἐν ἀρχῇ, ἐν τοῖς τρισὶν στίχοις, καθὼς κατὰ τὸ τέλος, θὰ ἦσαν πρόξενοι. Ἄλλους εἰς οὓς ἐδόθη μόνον ἢ προξενία ἴδε ἐν IG. IV 1² 58⁷ 96¹⁴. 24. 35. 37. 39 42. 67. 69. 73.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπονομὴν τῆς προξενίας, τῆς θεαροδοκίας, ἢ συγχρόνως τῆς προξενίας καὶ θεαροδοκίας, εἰς οὓς ἤθελον νὰ τιμῆσωσιν οἱ Ἐπιδαυριοὶ δὲν δύναμαι νὰ συμφωνήσω τῷ Καββαδία γράφοντι ἐν ΑΕ. 1901 σελ. 66. «Πάντες δὲ οἱ ἀναγραφόμενοι δὲν εἶναι πρόξενοι καὶ θεαροδόκοι, ἀλλὰ τινὲς εἶναι μόνον πρόξενοι, οἷον ἐν στίχ. 14. 24. 37 κ. ἀ. Κατὰ ταῦτα ἄλλοι μὲν ὀνομάζοντο πρόξενοι καὶ θεαροδόκοι, ἄλλοι δὲ μόνον πρόξενοι, οὐδεὶς δὲ μόνον θεαροδόκος, διότι πᾶς ὀνομαζόμενος θεαροδόκος ὀνομάζετο συγχρόνως καὶ πρόξενος». καὶ ἐν σημ. I. «Ἐκ τούτων ἐξάγεται ὡς πρὸς τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν ἐν F. d'Épid. I, σελ. 105 ἀριθ. 243, ἐπιγραφὴν, ὅτι οἱ ἐν ταύτῃ θεαροδόκοι ἦσαν καὶ πρόξενοι, ἀνεγράφησαν δὲ ἐν τῷ λίθῳ ὡς θεαροδόκοι μόνον, διότι τοῦτο ἦτο τὸ σπουδαιότερον καὶ τοῦτο ἐνδιέφερε κυρίως τοὺς ἐν τῷ Ἱερῷ, νὰ γνωρίζωσι δηλ. τινὲς οἱ θεαροδόκοι τοῦ Ἀσκληπιοῦ. Οὔτε τῷ Hiller, γράφοντι ἐν ΑΕ. 1925-6 σελ. 79. «Οἱ θεαροδόκοι τοῦ Ἀσκληπιοῦ κατὰ τὰ εἰθισμένα ἐγένοντο καὶ πρόξενοι τῆς πόλεως τῶν Ἐπιδαυρίων...», ἀφοῦ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς διακρίνεται ἐκάστη τῶν τιμῶν τούτων (στίχ. 5 καὶ 10, 13 καὶ 16, 21 καὶ 23, 37). Ὡς

θεαροδόκοι μόνον θὰ πρέπει νὰ νοηθῶσιν οἱ ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 96 ἐπιγραφῆς, οἱ ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ψηφισμάτων ἐκείνων, κατὰ τὸ τέλος τῶν ὁποίων διακρίνονται οἱ πρόξενοι, ἤτοι τῶν ὑπ' ἀριθ. I, III, V, ἐνῶ τοῦναντίον οἱ τῶν ὑπ' ἀριθ. IV, VIII, IX, XIII, XIV, εἶναι πρόξενοι καὶ θεαροδόκοι ὁμοῦ. Πρόξενοι καὶ θεαροδόκοι συγχρόνως εἶναι καὶ οἱ ἐν ταῖς ὑπ' ἀριθ. 48, 49, 50, 51, 53 ἐπιγραφαῖς, τῶν IG. IV 1². Καταλόγους θεαροδόκων ἔχομεν καὶ ἐν BCH. 1921 σελ. 4-31 (ἐκ Δελφῶν) Inschr. Olymp. ἀρ. 36, ἐν IG. IV 1 727 (ἔξ Ἐρμιόνης). Θεαροδόκους ἄλλων πόλεων ἴδε καὶ ἐν BCH. 1914 σελ. 457 ἀριθ. 3 καὶ BCH. 1930 σελ. 333, ἐν ΑΕ. 1914, σελ. 167, Fouilles d. Delphes III. fasc. 1, 13². 15². 16³. 24³ 38¹. 109². 125⁶ 158⁴. Fouilles d. Delphes III fasc. 4, 4¹ 12⁵. 20². IG. V2 389. 390. 391. 392. 394. Inschr. Magnes. 26³⁰ 27⁴. 32²⁶ 35³² 36²² 38⁵³ 72⁴² Inschr. Priène 111¹⁸⁹. Inschr. Olymp. 39⁹. 28. IG. VII 4138²⁹. 4139³¹. IG. IX 1¹ 179²⁴. 27. 186⁵.

Περὶ τῶν θεαροδόκων προκειμένου ὄρα, ὅσα ἔχουσι γραφῇ παρὰ Boesch ἐν «Theoros», παρὰ τοῦ ἰδίου ἐν Hermes 1917 σελ. 136 ἔξ. Kern ἐν Inschr. Magnes Καββαδίας ἐν ΑΕ. 1901 σελ. 65 ἔξῆς, Plassart ἐν BCH. 1921 σελ. 31 ἔξ. καὶ Hiller ἐν ΑΕ. 1925-6 σελίς 79 ἔξῆς.

Στίχ. 30. **Ἀργεῖος.** Προξένους καὶ θεαροδόκους τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Ἀργεῖ ἴδε ἐν IG. IV 1² 96¹⁴. 24. 54.

Νέων Ἀσκώνδα Θη[β]αῖος. Περὶ τούτου ὁ Πολύβιος XX, 5 κέ. διηγῆται, ὅτι ἦτο ἵππαρχος τῶν Βοιωτῶν κατὰ τὸ 227 π. X. (ἐκστρατεία τοῦ Ἀντιγόνου εἰς Καρίαν) καὶ ὅτι ἔλθων εἰς βοήθειαν δυσχειμαζομένων τῷ Ἀντιγόνῳ («πρὸς τὰς ἐσχατίας τῆς Βοιωτίας, πρὸς Λάρυμναν»), ἐπέτυχε μετὰ τὴν ἐν Σελλασίᾳ νίκην ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ παιδὸς Βραχύλλου εὐεργετήματα. (§ 12 «ἐπιστάτην ἀπέλιπε τῆς πόλεως (Σπάρτης) Βραχύλλην, ταύτην αὐτῷ χάριν ἀποδιδούς τῆς τοῦ πατρὸς Νέωνος εὐεργεσίας... καὶ § 13 οὗ μόνον δὲ ταύτην αὐτῶν ἔσχε τὴν πρόνοιαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ συνεχές, ὅτε μὲν αὐτός, ὅτε δὲ Φίλιππος, χορηγοῦντες καὶ συνεπισχύνοντες αἰεὶ, ταχέως κατηγωνίσαντο τοὺς ἐν ταῖς Θήβαις αὐτοῖς ἀντιπολιτευομένους καὶ πάντας ἠνάγκασαν μακεδονίζειν πλὴν τελέως ὀλίγων τινῶν»). Ἐν Λεβαδείᾳ εὐρέθῃ ἐπιγραφῇ μνημονεύουσα ἀναθέσεως γενομένης τῷ Διὶ βασιλεῖ, παρὰ τοῦ **Νέων Φασκώ[ν]δο** περὶ ἧς ἴδε C. Keil Syll. inscr. Boeotic. σελ. 71 ἀριθ. 11 καὶ IG. VII 3091, χρονολογούμενη ἐκ τῆς ἐποχῆς ταύτης. Τούτου ἔγγονος φαί-

νεται νὰ εἶναι ὁ μνημονεύμενος παρὰ τοῦ Πολυβίου ἐν XXVII, 1¹, XXVII 2¹, XXVII 2⁸ καὶ T. Livius XLIV 43⁶, XLIV 31¹⁵, εἰς τὰ περὶ τὴν ἐν Πύδνᾳ μάχην γεγονότα. Τῆς οἰκογενείας τοῦ Νέωνος τὸ γενεαλογικὸν δένδρον ἴδε παρὰ C. Keil ἔ. ἀ. σελ. 72. Περὶ τοῦ ὀνόματος Ἰσκῶνδας ὄρα καὶ παρὰ Διογ. Λαερτ. VI 85, ὅπου πρόκειται πάλιν περὶ Θηβαίου, Ἄριστοφ. Σφήκ. 1191, IG. VII 2424¹⁰ (Φερενίκα Ἰσκῶνδου πρόσωπα δύο). Ἡ κατάληξις - νδας εἶναι λίαν συνήθης ἐν Βοιωτίᾳ (Αἰσχυρίωνδας, Αἰτώντας, Δεξῶνδας, Ἐτυμῶνδας, Ἰερῶνδας, Φαιώννδας). Εἰς τὸν ἐντιμότερον λοιπὸν τοῦτον Θηβαῖον ἀπένειμαν τὴν θεαροδοκίαν οἱ Ἐπιδαύριοι, μετὰ τὸ ἀνωτέρω μνημονεύμενον πιθανῶς γεγονὸς (σχῆμα γραμμάτων).

Θεαροδόκον τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Θήβαις ἴδε καὶ ἐν IG. IV 1² 94⁴. Ἄλλους Θηβαίους ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Ἱεροῦ ἐν IG. IV 1² 97²⁵, 122⁴⁵.

Οἰνίλλ[ο]ς. Ἐν ἐπιγραφῇ ὁμοίως ἐκ τοῦ Ἱεροῦ (IG. IV 1² 102²⁴¹) εὔρηται τὸ ὄνομα γεγραμμένον διὰ τοῦ ἑνὸς λ ἥτοι **Οἰνίλλ[ο]ς**. Τὰ δύο λ διακρίνονται καλῶς, ὥστε νὰ ἀποκλείεται **Οἰνιάδης**. Πρβλ. καὶ τὰ Ἄρχιλλος, Δόριλλος, Ἡριλλος, Τέρφιλλος, Ὑβριλλος, περὶ ὧν ἴδε πλείονα ἐν Fick - Bechtel Gr. Personn. σελ. 18.

Στίχ. 31. Μεγαρεύς. Μετὰ τοῦτο ὑπάρχει κενὸν ἑνὸς γράμματος, ὅπερ καταλαμβάνει ἡ τελεία καὶ μετ' αὐτὴν κενὸς χῶρος 7 γραμμάτων, τὰ ὅποια ἀπεξέσθησαν παρὰ τοῦ χαρακτοῦ. Τοῦ οὕτως ἀποξεσθέντος ὀνόματος ἀπέμειναν δύο γράμματα **A N** πρὸ τοῦ ἐπομένου **Ἰάρων**.

Ἰάρων καὶ Ἰάραξ, ἱαρεῖον, ἱαρεύς, ἱαρογλωσσόκομον, Ἰαροκλῆς, ἱαρομνήμων, ἱαρός, Ἰαρώννυμος, ἐπὶ τῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Ἱεροῦ.

Ἄργεῖος. Τὸ Ἄργος προσεχώρησεν εἰς τὴν Ἀχαικὴν συμπολιτείαν τῷ 229, ἀφοῦ ἐπανειλημμένως εἶχεν ἀποπειραθῆ ὁ Ἄρατος νὰ τὸ καταλάβῃ (241/0, 235). Τῷ 225 κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Κλεομένου δια προδοσίας τοῦ Ἀριστομάχου καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἀνήκε καὶ πάλιν εἰς τὴν Ἀχαικὴν συμπολιτείαν (Beloch. ἔ. ἀ. IV 1 σελ. 711).

Στίχ. 32. Χαιρωνεῖς ἀπαντῶσι διὰ πρώτην φοράν εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ Ἱεροῦ.

Θεσπιεῖς. Θεαροδόκους τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Θεσπιαῖς ἴδε ἐν IG. IV 1² 94⁶. Ἄλλους Θεσπιεῖς ἐν τῷ Ἱερῷ ἐν 97²².

Στίχ. 33. Φαίνανδρος. Ὅμοίως καὶ ἐν BCH.

1929 σελ. 446. ἀριθ. 24⁶ καὶ BCH. 1883 σελ. 13 στίχ. 22.

Στίχ. 34. Ταναγραῖοι, ἀπαντῶσι διὰ πρώτην φοράν εἰς τὰς ἐπιγραφὰς τοῦ Ἱεροῦ.

Ἡ ὕπαρξις τόσων θεαροδόκων εἰς τὰς Βοιωτικὰς πόλεις, ἴσως δὲν δύναται νὰ εἶναι ἄσχετος πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Βοιωτικῶν πόλεων, ὅπως ἄσχετος πρὸς τι κοινὸν τῶν Κρητικῶν πόλεων δὲν δύναται νὰ εἶναι καὶ ἡ ὕπαρξις τῶν ἐν στίχ. 7 - 9 θεαροδόκων (περὶ τῶν κοινῶν τῶν Κρητικῶν πόλεων ἴδε Beloch ἔ. ἀ. IV 1 σελ. 725 ἔξ). Θεαροδόκους κατασταθέντας παρὰ κοινῶν ὄρα καὶ ἐν Inschr. Magnes. ἀριθ. 25 (παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν **Βοιωτῶν**) ἀριθ. 28 (παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν **Αἰτωλῶν**), ἀριθ. 41 (παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν **Ἀναρνανῶν**), ἀριθ. 34 (παρὰ τοῦ κοινοῦ τῶν **Φωκῶν**).

Στίχ. 35. Μεσατεύς. Ἐπίθετον τοῦ Διονύσου, ὅπερ ἔλαβεν ἐκ τῆς Ἀχαικῆς πόλεως «Μεσαῖτις». Περὶ ταύτης ἴδε Πausan. VII 18 4 - 6, 19¹, 20⁸. Ὑπὸ τοιοῦτον ὄνομα, βασιλεύοντα ἐν Δελφοῖς, εὔρισκομεν ἐν Fouilles d. Delphes III. fasc. 3, 103⁷ καὶ 116⁴ καὶ Fouilles d. Delphes III fasc. 1, 54⁸, ἐπὶ ἐπιγραφῶν χρονολογουμένων ὁμοίως ἐκ τοῦ Γ. π. X. αἰῶνος.

Εὐάγορος Ἀβρομά[χ]ου. Εἰς ἐπιγραφὴν ἐκ Δελφῶν χρονολογουμένην εἰς τὸ ἔτος 129 π. X. (Fouilles d. Delphes III fasc. 2, 172⁵⁶) εὔρηται Ἀβρομάχος Ε[ὐαγόρου] (;).

Δελφοί. Θεαροδόκους τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Δελφοῖς ὄρα ἐν IG. IV 1² 95³.

Ἀστύνομος Λυσιάδου Ἀθηναῖος. Ἐν IG. II³ 1364 εὔρηται Ἀστύνομος Λυσιάδου ἐξ Οἴου, ἐπὶ ἐπιγραφῆς ἀνηκούσης κατὰ τὸν Koehler εἰς τοὺς περὶ τὸ 350-300 π. X. χρόνους. Ἐν IG. II³ 1365 εὔρηται ὠσαύτως Ἀστύνο[μο]ς Λυσιάδο[υ ἐ]ξ Οἴου, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ ἴδιος γράφει «Hic Astynomus nepos fuisse videtur eius, ad quem titulus qui praecessit pertinet». Μὲ τὸν νεώτερον τούτων φαίνεται ὅτι δύναται νὰ ταυτισθῇ ὁ ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς. Περὶ τοῦ ὀνόματος ὄρα καὶ ἐν IG. II² 768¹⁹ Fouilles d. Delphes III fasc. 2, 15¹¹³, IG. XII³ 566. 293. IG. IX 1¹ 17⁶⁴. IG. XII⁹ 249^{β 366}. Θεαροδόκους τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Ἀθήναις ὄρα καὶ ἐν IG. IV 1² 94³. Αἱ Ἀθηναῖαι ἠλευθερώθησαν τῷ 228, χωρὶς ὅμως νὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὴν Ἀχαικὴν συμπολιτείαν.

Στίχ. 36. Αἰγινάτας. Θεαροδόκοι τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Αἰγίνῃ, ἀπαντῶσι διὰ πρώτην φοράν.

Ἡ Αἴγινα μέχρι τοῦ 228 ἦτο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν κατεχόντων τὸν Πειραιᾶ Μακεδόνων στρατηγῶν. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηνῶν ἐλευθερωθεῖσα καὶ αὕτη προσεχώρησεν εἰς τὴν Ἀχαικὴν συμπολιτείαν (Πλούταρχ. Ἄρατ. 34. Περὶ τῆς χρονολογίας ἴδε Beloch ἔ. ἀ. IV 1 σελ. 640).

Πατρο[κ]ασίδας. Τοῦ 6 γράμματος ἴχνη μόνον διακρίνονται ἐπὶ τοῦ λίθου. Τὸ ὄνομα ἀπαντᾷ διὰ πρώτην φορὰν. Θεαροδόκος τῶν Ἐπιδαυρίων ἐν Τροιζῆνι ἀπαντᾷ διὰ πρώτην φορὰν. Ἡ Τροιζῆν ἀπέστη τοῦ Ἀντιγόνου μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Κορίνθου ὑπὸ τοῦ Ἀράτου καὶ προσεχώρησεν εἰς τὴν Ἀχαικὴν συμπολιτείαν, τῷ δὲ 225 μετὰ τῶν γειτονικῶν πόλεων Ἐπιδαύρου καὶ Ἐρμιόνης μετέστη πρὸς τὸν Κλεομένην.

Στίχ. 37. **Σιράτιος Αἰσχίνα Πλαταιεύς.** Ἐπὶ τῆς ἐν IG. V 2 ὑπ' ἀριθ. 368 ἐπιγραφῆς, ἐφ' ἧς εἶναι ἀναγεγραμμένοι κατὰ πόλεις πρόξενοι τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως Κλείτορος, ἐν στίχ. 13 εὑρεται ΣΤΡΑΤ[Ι]ΟΣ? ΑΙΣΧ-

Ποίας πόλεως πρόξενοι ἦσαν ἀναγεγραμμένοι ἐν ἀρχῇ τῆς ἐπιγραφῆς δὲν γνωρίζομεν, διότι ὁ λίθος εἶναι θραυσμένος τὰ ἄνω. Ἐν στίχ. 18 ὁμοίως ἀναγιγνώσκεται: **Ἀλυζαῖοι**, ἐν 20 **Ἀμπρακιδῶται**, ἐν 27 **Χαλκιδεῖς**, ἐν 31 **Κρηῖτες**, ἐν 37 **Ταραντινοί**, ἐν 38 π. . . ΗΛΙΕΙΕ ἐν 46 **Μεσσάνιοι**, ἐν 50 **Σινοπεῖς**, ἐν 54 **Ἀλεῖοι**, ἐν 59 **Πατρεῖς** κλπ. Παρὰ τοῦ ἐκδότου τῆς ἐπιγραφῆς διορθώθησαν τὰ ἐν στίχ. 38 γράμματα εἰς **Π[λατ]αιεῖς**. Ἡ θέσις ὁμοίως τῶν προξένων τῶν Πλαταιέων μεταξὺ τῶν προξένων τῶν Ἰταλικῶν πόλεων εἶναι ὀλίγον τι περιεργός. Φυσικώτερον θὰ ἦτο ἐὰν ἦσαν πρὸ ἢ μετὰ ἀπὸ τοῦ τῶν πόλεων τῆς Ἀκαρνανίας. Εἶναι λοιπὸν πιθανὸν ὅτι οἱ τῶν Βοιωτικῶν πόλεων πρόξενοι ἦσαν ἐν ἀρχῇ, μετ' αὐτῶν δὲ καὶ οἱ τῶν Πλαταιέων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀνωτέρω υἱὸς τοῦ Αἰσχίνου, ἐν δὲ τοῖς ἐν στίχ. 38 γράμμασι θὰ ὑποκρύπτεται τὸ ἔθνικόν κάποιος τῶν Ἰταλικῶν ἢ Σικελικῶν πόλεων. Καὶ οἱ χρόνοι δὲ ταύτης συμφωνοῦσι πρὸς τοὺς τῆς ἡμετέρας ἐπιγραφῆς, διότι ἐν στίχ. 75 καὶ 114 γράφει **Μαντινεύς**, ἐν στίχ. 169 γράφει [**Α**]ντιγονῆ.

Στίχ. 38. **Μαντινεύς.** Ἡ Μαντινεῖα προσεχώρησε τῷ 243 εἰς τοὺς Αἰτωλοὺς, τῷ δὲ 228 τῆς ἐπέτρεψαν οὗτοι νὰ ἀνανεώσῃ τὴν ἀρχαίαν φιλίαν τῆς μετὰ τὴν Σπάρτην. Τῷ 227 κατελήφθη δι' αἰφνιδιασμοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀράτου καὶ τῷ 226 προσεχώρησεν εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους. Τῷ 223/2 κατελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀντιγόνου καὶ τῶν συμμάχων του. Ἐνεκα

τῆς προδοσίας τῆς Ἀχαικῆς φρουρᾶς τῷ 226 ἡ πόλις ἐτιμωρήθη σκληρῶς. Ἀπωκίσθη μὲ Ἀχαιοὺς, ἀφοῦ οἱ κάτοικοί τῆς ἐξηνδραποδίσθησαν καὶ ὠνομάσθη Ἀντιγόνεια πρὸς τιμὴν τοῦ Μακεδόνα βασιλέως, ὄνομα ὅπερ παρέμεινεν ἐν ἐπισήμῳ χρήσει μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Ἀδριανοῦ (Πολύβ. II. 61, Πλούταρχ. Ἄρατ. 45, Πausan. VIII, 8, 11). Περὶ τῆς χρονολογίας ἴδε Beloch. ἔ. ἀ. IV 1 σελ. 714, IV 2, 222.

Ἡ μνεῖα κατὰ ταῦτα προξένου μὲ τὸ παλαιὸν ὄνομα τῆς πόλεως ἀποτελεῖ «terminum ante quem» διὰ τὴν χρονολόγησιν τῆς ἐπιγραφῆς.

Λυκόρτας, Κυνόρτας ἴδε Fick - Bechtel. ἔ. ἀ. σελ. 226.

Αἰτωλός. Τὸ ὄνομα εὑρεται καὶ ἐν Inschr. Magnes. 93^{c 25}. IG. XII³ suppl. 1302⁶³ (ἀπελευθέρως). Πρὸβλ. καὶ τὰ Ἀρκὰς Kawerau Delphinion in Milet 122¹⁸⁷, Inschr. Olymp. 843. **Ἀκαρναν** IG. XII⁸. 287⁶ 333¹⁰ 306²⁷ 354²⁸ 279⁶⁰, **Βοιωτός** IG. XII⁸. 206⁸ 293¹². **Φθιώτης** Fouilles d. Delphes III f. 5, 48¹⁻³⁴ (Φθιώτης Τεγεάτας), περὶ ὧν ὄρα πλείονα παρὰ Fick-Bechtel ἔ. ἀ. σελ. 333 ἔξ.

Εὐκάλλιος ἀπαντᾷ διὰ πρώτην φορὰν καθ' ὅσον γνωρίζω.

Στίχ. 39. **Ἰππότας.** Τὸ πέμπτον γράμμα ὁμοιάζει πρὸς Γ. Ἰππότας καὶ ἐπὶ τῆς ἐν IG. IX 2, ὑπ' ἀριθ. 562¹¹ ἐκ Λαρίσης ἐπιγραφῆς καὶ Fouilles d. Delphes III fasc. 1, 183⁵.

Στίχ. 40. **Αἰσιος** Μετὰ τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ στίχῳ **Μεγαρεύς**, δὲν φαίνονται ἐπὶ τοῦ λίθου ἴχνη γραμμάτων, ὥστε ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ τεσσαρακοστοῦ στίχου δὲν πρέπει νὰ ἀναζητήσωμεν ἔθνικόν τῆς Κρητικῆς πόλεως, ἀλλὰ ὄνομα, οἷον **Ἀξίος** ἢ **Πράξιος**, ἀφοῦ εὑρεται ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς (IG. II³ 1828).

Μετὰ τὴν εὑρεσιν καὶ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιγραφῆς ἔρχεται καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπικαιρότητα τὸ ζήτημα τοῦ συστηματικοῦ διορισμοῦ τῶν θεαροδόκων κατὰ πόλεις ὁ Hiller, ἐν ΑΕ. 1925-1926, πραγματευόμενος τὴν ἐν IG. IV 1² ὑπ' ἀριθ. 94/5 ἐπιγραφὴν γράφει ἐν σελίδι 83. «Ἡ πρώτη ἰδέα θὰ εἶνε ὅτι ἡ οἰκοδομὴ καὶ ἡ διακόσμησις τοῦ Ἀσκληπείου» ἀπήτησαν ἀναλώματα μεγάλα, καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν οἱ Ἐπιδαυριοὶ ἀποστείλαντες ἀπανταχόσε τῆς Ἑλλάδος πρεσβευτὰς συνήθροισαν χρήματα κατὰ τὸ διπλοῦν παράδειγμα τῶν Δελφῶν (τοῦ ἔκτου καὶ τοῦ τετάρτου αἰῶνος) καὶ ἄλλων, ... ἀντὶ δὲ τῶν

»δωρεῶν ἔδωκαν τοῖς ἐν ἑκάστη πόλει εὐργέταις
»τοῖς προὔχουσι τὴν τιμὴν τῆς θεαροδοκίας...».

Ἴσως διὰ τὴν ἐπιγραφὴν ἐκείνην δύναται νὰ
ἰσχύη τοῦτο. Πιθανώτερον ὅμως φαίνεται ὅτι πρό-
κειται γενικῶς περὶ εὐεργειῶν τοῦ Ἱεροῦ ἢ τῆς
πόλεως τῶν Ἐπιδαυρίων, ἐὰν δὲ ἀποβλέψη τις
εἰς τὸν κύκλον τῶν ἐπὶ ἑκάστης τῶν τεσσάρων
τούτων ἐπιγραφῶν ἀναγραφομένων πόλεων, θὰ
ἠδύνατο νὰ νομίση ὅτι αἱ σχέσεις τοῦ Ἱεροῦ μετὰ

τῶν διαφόρων πόλεων ἐπηρεάζοντο ὑπὸ τῶν πολι-
τικῶν περιστάσεων ἐν Ἑλλάδι. Ἐν τῇ ἑνταῦθα
λ. χ. δημοσιευομένῃ ἐπιγραφῇ, οὐδὲ εἰς κάτοικος
τῶν Ἡπειρωτικῶν, τῶν Μακεδονικῶν ἢ τῶν Θεσ-
σαλικῶν πόλεων ἀναγράφεται.

Ναύπλιον Αὐγούστος 1934.

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ ΜΙΤΣΟΣ